

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en de verborgen code

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Naar Gwen en Bob

‘Ik ben benieuwd hoe het huis eruit ziet,’ zegt Spekkie.

Het is vrijdagmiddag. Samen met Sproet fietst ze over straat. Ze gaan helpen bij Gwen, de oudste nicht van Spekkie. Zij en haar man Bob gaan bijna verhuizen.

‘Je moeder zei dat er nog veel te doen is,’ zegt Sproet.

Spekkie knikt. ‘Klopt. Ze gaan nog verven. En er staan nog spullen van Bobs oude tante. Zij woonde eerst in het huis. Dus er moet ook worden opgeruimd. Echt iets voor mij. Ik ben daar goed in, al zeg ik het zelf.’

‘Net als in speuren,’ zegt Sproet. Hij kent Spekkie al langer en weet hoe goed ze daarin is. En omdat ze bij dat speuren vaak een spekkie eet, noemen veel kinderen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes.

‘Dank je.’ Spekkie knikt tevreden.

Ze komen in een stuk van de stad met veel oude huizen.

Spekkie kijkt rond. Ziet ze Nelson al? Hij is

haar neef, die bij de politie werkt. Hij gaat ook mee naar Gwen.

Dan horen ze een fietsbel. Nelson staat te wachten bij een parkje.

‘Nou, jullie zijn wel laat!’ zegt hij. En ook al is hij vandaag vrij, hij klinkt weer als een echte agent.

‘Sorry. Dat komt door mij,’ zegt Spekkie.

‘Laat me raden: je was zeker je opschrijfboekje vergeten...’

Nelson grinnikt. ‘Dat heb je vast niet nodig. Er valt echt niks te speuren bij Gwen.’

Spekkie rolt met haar ogen. Dat ze laat is, komt door iets heel anders. Ze moest nablijven omdat ze onder het rekenen een geheimschrift maakte. In haar opschrijfboekje. Ze vertelt het maar niet.

‘Kom, we gaan,’ zegt Nelson. ‘Fiets maar achter mij aan. Het is niet ver.’

Ze rijden een brug over, en nog een brug. Algauw stapt Nelson af. ‘Op deze gracht moeten we zijn.’

Spekkie kijkt rond. Sommige huizen zijn hoog en statig. Andere juist klein en smal. Langs de waterkant zijn auto’s geparkeerd.

En er staan ook bloempotten met planten.
Ze zetten hun fietsen tegen een boom.
Als ze oversteken, klinkt er geblaf. Een witte
hond rent op hen af. Vlak voor Spekkie en
Sproet blijft hij staan.
Spekkie voelt een rilling over haar rug lopen.
Dat is zo'n vechthond... Op tv zag ze er pas
een. En die was heel vals.
Het geblaf gaat over in gegrom. De hond laat
zijn tanden zien.
Zelfs Nelson houdt even zijn pas in. 'Gewoon
doorlopen. Dat beest doet niks,' zegt hij
dapper. 'Ik kom wel eens gevaarlijkere
honden tegen.'

‘Nou...’ mompelt Sproet. ‘Deze ziet er niet echt lief uit.’

‘Arie! Hierrrr!’ horen ze dan. Wie het roept, is niet duidelijk. Maar Sproet is blij als de hond wegloopt.

Ze lopen naar een wit huis. Het heeft drie verdiepingen met grote ramen. Via een klein trapje kom je bij de voordeur.

Nog voordat ze aanbellen, gaat die al open.

‘Wat fijn om jullie te zien!’ roept Gwen. ‘Let niet op mijn vieze kleren, hoor. Door het klussen ligt overal stof.’

Ze omhelst Nelson. En Spekkie en Sproet krijgen een high five.

Als ze in de hal zijn, komt Bob net de trap af.

Hij draagt een kist vol gereedschap.

‘Gelukkig. We krijgen hulp,’ zegt hij blij. ‘En dat is hard nodig. Tante Mies heeft de laatste jaren niks meer aan het huis gedaan. Geen wonder natuurlijk: ze was bijna honderd.’

‘Dat is oud,’ zegt Nelson. ‘Hoe lang woonde ze al hier?’

‘O, heel lang,’ zegt Bob. ‘Eerst alleen. En later met haar man.’

Hij stapt opzij omdat er een jonge vrouw langs wil.

‘Dat is Roos,’ zegt Bob als ze de voordeur uit loopt. ‘Ze huurt de zolderkamer. Toen tante Mies nog leefde, woonde ze hier ook al.’

‘Student?’ vraagt Nelson.

Bob knikt. ‘Roos studeert geschiedenis. Ze weet veel over vroeger.’

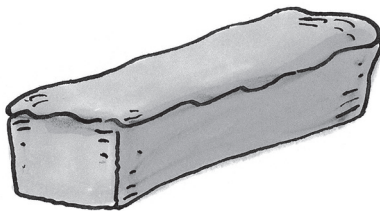
Leuk, denkt Sproet. Hij leest ook graag over vroeger. Pas kreeg hij een boek over de Vikingen. Ze maakten verre reizen. En voor op hun schepen zat een drakenkop. Boeken over ridders vindt hij ook leuk.

Spekkie haalt haar tas van haar rug. ‘Voordat ik het vergeet... Ik heb nog iets. Van mijn moeder.’

Ze haalt een cake uit haar tas.

‘Lekker! Dank je wel,’ zegt Gwen blij. ‘Die gaan we straks meteen proeven.’

Ze laat het huis beneden zien. Er is een grote keuken. En aan de voorkant van het huis is een woonkamer met hoge ramen.

‘Willen jullie...’ begint Gwen.

Op dat moment klinkt er buiten geblaf. Op straat loopt een jongen voorbij van een jaar of zeventien. Hij ziet er ruig uit. Naast hem loopt een witte hond.

‘Dat is die hond die we zonet zagen,’ mompelt Sproet. ‘En dat is dus zijn baas...’

De buurjongen

Gwen heeft Spekkie en Sproet bijna het hele huis laten zien. Behalve de zolder, want daar woont Roos.

‘En wat is daar?’ vraagt Spekkie. Ze zijn op de eerste verdieping.

Gwen doet een deur open. Ze komen in een donkere achterkamer, waar nog veel spullen staan.

‘Dat moet ik allemaal nog uitzoeken,’ zegt Gwen. ‘Tante Mies bewaarde echt veel! Moet je die stapels kranten en tijdschriften zien.’

‘En wat had ze veel boeken!’ Spekkie kijkt verbaasd naar de grote boekenkast.

Gwen knikt. ‘Tante Mies hield veel van lezen. Dit noemen we haar bibliotheek. Bob wil hier later een werkkamer van maken.

Maar eerst knappen we de andere kamers op.’

Ze pakt een foto van een vrouw met blond, krullend haar. ‘Kijk, dat is tante Mies toen ze jong was.’ Spekkie wijst naar de muur.

Daar hangt de kop van een zwijn.

‘Wauw! Zie je dát!’

Gwen schiet in de lach. ‘Sorry, ik had jullie even moeten waarschuwen.

De man van tante Mies hield van jagen. Dat ding moet ook nog weg.’

‘Ja, doe maar,’ mompelt Sproet. ‘Ik hou niet van opgezette dieren.’

Ze gaan terug naar beneden.

‘En dan laat ik jullie graag nog wat zien,’ zegt Gwen.

Ze trekt een deur aan het einde van de gang open. Zo komen ze in een verwilderde tuin.

‘Hooft dit ook bij het huis?’ vraagt Spekkie verbaasd.

‘Ja, ongelooflijk, hè?’ Gwen veegt wat bladeren weg. ‘Dit is echt een geweldige plek. En dat midden in de stad.’

Om de tuin heen is een muur. Op sommige plekken is hij zo oud dat de stenen afbrokkelen. Achter in de tuin groeien bomen, waarin vogels zitten te kwetteren.

En op het gras staat een zonnewijzer.

‘Zullen we overschieten?’ Sproet haalt een bal onder de struiken vandaan. Hij dribbelt ermee rond.

Spekkie wil net mee gaan doen, als haar iets opvalt.

Boven de rand van de tuinmuur komt een ladder tevoorschijn. Algauw verschijnt het hoofd van de baas van die enge hond.

‘Wie is dat?’ vraagt ze zacht aan Gwen.

‘Dat is Vic, de buurjongen. Hij zal zijn bal wel terug willen. Die ligt de laatste tijd steeds in onze tuin.’

Ineens springt zijn hond op het dak van de schuur.

Als dat beest maar niet in onze tuin springt, denkt Sproet. Hij pakt snel de bal en gooit hem over de muur.

De jongen steekt zijn duim op. Toch blijft hij nog even staan.

Zocht hij echt zijn bal? Of is hij hen aan het bespioneren? denkt Spekkie. Het lijkt wel bijna zo.

Het valt Gwen ook op. ‘Is er nog wat?’ vraagt ze.

Vic zegt niks, maar gaat wel de ladder af.

‘Arie, kom!’ roept hij.

En zijn hond verdwijnt ook.

Gelukkig, die zijn weg, denkt Spekkie. ‘Is het een pitbull?’ vraagt ze.

‘Nee, het is een bulterriër,’ zegt Gwen. ‘Dat zijn heel sterke honden. Ik weet niet of deze hond vals is. Maar Vic doet vaak onaardig tegen hem. En daardoor wordt hij misschien wel vals.’

Terug in het huis horen ze gebonk. Nelson staat op een trapje in de hal. Met een breekijzer en een hamer wrikt hij latjes los naast de voordeur. Bob trekt er intussen aan. ‘Een, twee...!’ Met veel lawaai valt het hout op de grond.

‘Zo, dat schiet lekker op!’ Bob kijkt tevreden.
‘Nu zie je tenminste de stenen muur weer.’
BOINK, BOINK! Nelson werkt stevig door. Maar
ineens moet hij niezen: ‘Hat-sjie! Haaa-tsjie!’
Gwen zet gauw de voordeur open. ‘Poe, er
hangt hier veel te veel stof,’ zegt ze. ‘Dat is
niet goed voor jullie longen. Tijd voor koffie,
stel ik voor.’

Ze gaan de woonkamer in. Er staat nog een
oude bank. En een eettafel met stoelen.
Even later komt Gwen binnen met koffie en
limonade. ‘Wie wil er cake?’ vraagt ze. Ze
heeft dikke plakken gesneden.

‘Lekker,’ zegt Spekkie. Ze schenkt twee
bekertjes limonade in. Een voor haar en een
voor Sproet.

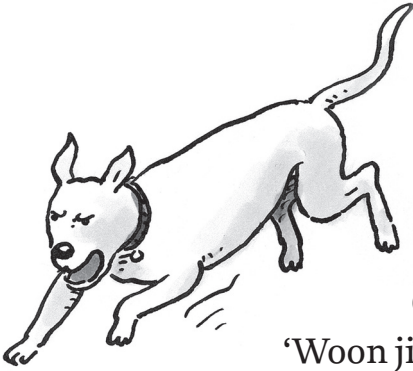
Als alles op is, gaat ze buiten op het trapje
voor het huis zitten.

Sproet komt ook naar buiten. ‘Hè? Alles is
wazig...’ mompelt hij.

‘Duh, je bril,’ zegt Spekkie.

Nu pas merkt Sproet hoe vies zijn brillen-
glazen zijn. Ze zitten helemaal onder het stof.
Haha, geen wonder dat hij niks ziet. Hij
poetst ze gauw schoon. Zo, dat is beter!
Nieuwsgierig bekijkt hij het huis naast dat

van Gwen en Bob. Het is kleiner en ook veel smaller. Hm, hier woont dus die Vic. Met zijn hond Arie. Hoorde hij die hond nou alweer?

Hij draait zich om als er een sportauto aan komt rijden. Het linnen dak is open. Achter het stuur zit een man in een blauw pak. Hij remt en blijft stilstaan voor het huis.

Gwen komt ook net naar buiten.

‘Woon jij in dit huis?’ vraagt de man in de sportauto.

‘Ja. Binnenkort. Hoezo?’ zegt Gwen.

‘Omdat ik je graag iets wil geven.’ De man steekt zijn arm uit en geeft haar een kaartje.

‘Max de Jong is mijn naam. Als je het huis wil verkopen, bel me. Ik geef er veel geld voor.’

‘Verkopen? Waarom?’ Gwen haalt haar schouders op. ‘Dit is een fijn huis.’

‘Ik geef je er een prima prijs voor,’ zegt de man. ‘Dan hoef je niet te klussen en kun je zelf een ander pand kopen.’

Daarna geeft hij gas en rijdt hij door.

